

1.

Tony pozoroval ubíhající stromy za okénkem a nemohl se dočkat, až konečně uvidí jejich nový dům. Tatínek o něm tak nadšeně vyprávěl, že si nepředstavoval nic menšího než palác uprostřed rajské zahrady.

Táta jel vpředu ve stěhovacím voze a Tony s maminkou a sestrami se drželi za nimi v sedmimístném taxíku. Holky se počtuchovaly a dohadovaly, která z nich bude držet mámin fíkus. Tony byl rád, že ho mamka nechala sedět vedle řidiče, přestože mu do dvanáctých narozenin ještě pár měsíců zbývalo.

Holčičí tahanice o kytku ho prostě nebraly. Sedět vzadu, určitě by se z nich zbláznil. Avie s nábytkem náhle s mohutným odfrknutím zastavila. Byli na konci světa, téměř u lesa.

„Mami, to auto se rozbilo?“ vyděsil se upřímně Tony.

„Ne, proč?“ divila se maminka a klidně poklepala řidiči na rameno, na znamení, že může také zastavit.

„Protože stojíme daleko od ostatních domů u barabizny, která je horší než domy po válečných tažení.“

„Podívej se kolem,“ vybídlá Tonyho maminka. „Je tu překrásně!“

Tony se neochotně rozhlížel: „Ale říkali jste přece, že to tady je ráj na zemi!“

„No a není snad? Kdo může říct, že má za chalupou rybník, vedle chalupy les a naproti louku? Nic krásnějšího jsem v životě neviděla.“

Taxikář souhlasně přikyvoval, ale do rodinné konverzace jim pro jistotu nevstupoval. Tonyho sestry se strkaly, aby byly co nejdřív venku z auta. Hned běžely na louku a začaly směšně poskakovat.

„Ale ten dům...“ vrčel Tony a nechápal, jak sestry mohou bezstarostně tančovat. Ono jim to snad vůbec nevadí!

Maminka vystoupila poslední a objala ho kolem ramen: „Neboj, dům nám tatínek postupně opraví. A nemrač se, vždyť víš, co to pro něj znamená. Nekaž mu radost.“

Zoufale se vrhnul po nejtěžším kusu...

Tony kývnul hlavou, jako že rozumí, a nenápadně shodil mamčinu ruku z ramene. Stěhováci mezitím otevřeli auto. Zoufale se vrhnul po nejtěžším kusu, na který dosáhl. Doufal, že ze sebe to zklamání dokáže vypotit.

„Počkej, pomůžu ti,“ hnal se k němu táta a pyšně vykřikoval. „Tak co tomu říkáš? Není to nádhera?“

„Dobrý,“ hlesnul Tony. Doufal, že na něm není příliš vidět, jak se doopravdy cítí.

2.

Ríša zaslechl, jak maminka položila pod věšák objemné tašky s nákupem a zavřela za sebou vchodové dveře.

„Otesánku, jsi doma?“ zahlaholila směrem k dětskému pokoji.

Otesánku! Pane bože, jak on tuhle šílenou přezdívkou nesnášel. Máma mu tak začala říkat, když byl ještě batole s faldíky na bříšku. Vypadal prý tenkrát moc roztomile. Na to už si FAKT nepamatoval!

Špekům se u něj asi zalíbilo, protože zůstaly napořád a pomohly mu k pár dalším „zajímavým“ přezdívkám... Děti ho běžně oslovovaly například Cvaldo nebo Tukoune.

Ríša už si docela zvykl, a ani se proto na spolužáky nezlobil. Ale máma by si to teda mohla odpustit. I když věděl, že ona to myslí dobře.

„Ty jsi tu? Že se ani neozveš,“ nakoukla do pokojíčku.

„Neslyšel jsem,“ zalhal Ríša.

„Pojď mi pomoci uklidit nákup.“

Přesně toho se Ríša trochu obával: „Počkalo by to šest minut, než si dokoukám jedno video?“

Maminka zaváhala: „Ale jo, šest minut by to počkat mohlo. Přijď pak za mnou.“

Když se Ríša přiloukal do kuchyně, půlka nákupu už dávno zmizela v ledničce.

„Co bylo ve škole?“ usmála se na něj máma a lovila v tašce další potraviny.

„Nic...“

„Žádná známka?“

Ríša přimhouřil oči a zapřemýšlel.

„Jo, dvojka z matiky.“

„Vidíš, že něco bylo!“ prohlásila máma vítězoslavně a připadala si v tu chvíli jako vojevůdce po vyhrané bitvě.

„Zítra má přijít nějaký nový kluk. Říkala nám to dneska ředitelka,“ vzpomněl si Ríša na další novinku. Předpokládal, že tím by mohl být výslech o škole ukončen. Zlákal ho totiž krásně upečený mazanec, který vytáhl z tašky. Už ho viděl namazaný pořádnou vrstvou jahodové marmelády.

„Nový kluk?“ tato informace maminku zjevně zaujala. „Jen aby nebyl z toho starýho domku na konci ulice.“

„Z kterýho?“ zvednul oči táta, jenž si dosud tiše četl zprávy na internetu a popíjel u toho studené kafe.

„Z toho rozpadlého po starém Vlčkovi,“ upřesnila maminka.

„Proč?“ zahuhlal Ríša. Pusu už měl nacpanou sladkým mazancem.

„Říkala mi sousedka Janíčková,“ chtěla něco dodat maminka, ale pak jen mávla rukou. „Ale nic... třeba to ani není pravda.“

„Co říkala Janíčková?“ vyzvídala Ríša.

Tatínek také zvedl hlavu od monitoru a zvědavě čekal na odpověď.

Maminka se k němu naklonila a sotva slyšitelně zašeptala: „Pak ti to řeknu.“

Na Ríšu se jen usmála a odvedla řeč jinam: „A z čeho přesně byla ta dvojka?“

„Ale mami, no tak,“ zaprosil Ríša o vysvětlení.

„Tak z čeho?“

„Z obsahu obdélíku,“ odpověděl Ríša načuřeně, když viděl, že z maminky už žádnou zajímavou informaci nedostane. Kdy už

rodiče konečně pochopí, že jako páťák je dost velký na to, aby pochopil jejich řeči? Stejně si připadal chytřejší než sousedka Janíčková.

Ještě chvíli vyčkával, jestli se maminka neumoudří a nevysvětlí mu, co před chvílí naznačila. Ale nedočkal se. Proto se zase přesunul k počítači.

Ale mami, no tak...

3.

Třídní učitelka Šimerdová vešla do třídy a zastavila se před tabulí. Vedla s sebou jakéhosi kluka. Rozdováděné děti se ihned rozprchly na svá místa. Zvědavě pokukovaly po novém spolužákovi, který se stejným očekáváním hleděl na ně. Hlavou se mu honily myšlenky, jestli si tu vůbec bude schopný najít kamaráda.

Vtom ho rázná učitelka popostrčila před sebe.

„Ráda bych vám představila vašeho nového spolužáka. Tohle je Antonín Kandráč, přistěhoval se z Nového Bydžova. Doufám, že ho mezi sebe přijmete a budete mu pomáhat, aby si u nás rychle zvyknul.“

Pak vzala nového za rameno a mumlala si pro sebe: „Ke komu bych tě tak...“

Chlapec se nachýlil k jedné straně a nenápadně podlomil kolena, jako kdyby ho váha učitelčiny ruky táhla k zemi. Třída vyprskla tlumeným smíchem.

„No, no,“ krotila je učitelka a koukla po Antonínovi. „Že bychom získali nového třídního kašpárka?“

Antonín s provinilým výrazem stáhl hlavu mezi ramena a omluvně se usmál. V očích mu však šibalsky jiskřilo. Popravdě byl třídním bavičem i na předchozí škole, ale asi by nebylo dobré, aby se k tomu tady přiznal hned první den. Bude se muset krotit.

„Posadím tě dozadu k Douškovi. To bude správná volba,“ rozhodla se nakonec Šimerdová a ukázala Antonínovi, kam si má sednout.

Byla se svým rozhodnutím spokojená. Doušek byl mírný a klidný. To by mohlo fungovat.

Pak se vrátila ke stolu a začala si připravovat podklady pro výuku.

„Ahoj,“ naklonil se hned Antonín k novému sousedovi.

„Ahoj,“ dostalo se mu rychlé tiché odpovědi.

„Jak se jmenuješ?“

„Ríša Doušek.“

„Richard, jo?“

„Jo.“

„Ríša je super jméno. Stejně jsem vybral pro brácha. Já jsem Antonín, ale říkej mi Tony. Jsem na to zvyklej, všichni mě tak oslovují.“

„A jmenuje se tak?“ zeptal se zvědavě Ríša.

„Kdo?“

„Tvůj brácha přece.“